

OKULLAR AÇILDI...

İLK YAR

Sizlere okullar açılıyor çağrılarıyla izlenimler yolladık..
Bağışlarınızla Bozkurt'taki selden ve
Köyceğiz'deki yangından etkilenen 200 çocuğa
yönelik destekler hazırlandı. Köyceğiz'deki tamamlanmak üzere, ancak
Bozkurt'ta okullar bugün açılabilir, daha sonra bir rapor sunacağız,
desteklerinize çok teşekkür ederiz...

Aşağıdaki "Okullar Açıldı" izlenimi 16 senelik...
Takdim yazısını ve çocukların yazısını aynen bırakıyoruz,
belki bugünle karşılaştırma yapabilirsiniz
kaygılarımız nasıl değişti?
Önlükler, OKS... Yatılı okullar... ?

Geçtiğimiz günlerde OKS sonuçları açıklandı. Köylerine ulaşabildiğimiz kız
çocuklarımızdan sevindirici haberler ulaşmaya başladı.

*Demet Kazım Ayan Anadolu Lisesini, Durgun Atatürk Anadolu Lisesini, Esmâ Adalet
Meslek Lisesini, Perihan Gümüşhane Fen Lisesini, Sinem Tunceli Anadolu öğretmen
Lisesini, Hasret Erzincan M.P. Anadolu Lisesini... kazanmış...*

YİBO'larda köyünden, evinden kilometrelerce uzakta geleceklerini kurma, engelleri
aşma çabası veren kız çocuklarımızı şimdi yeni bir yaşam bekliyor. Kayıt

yaptırmaya hak kazandıkları liselerin hiçbiri köylerinin hemen yanı başında veya yakın ilçelerde değil. Bugünlerde küçük yürekler bilmedikleri yeni bir kentte, bilmedikleri yeni bir yaşama açacaklar kapılarını. Liselerin çoğunun pansiyonu yok. Akraba evinde kalmak, ucuz bir yurt ayarlamak, ekonomik yetmezliklere, geleneksel değerlere, törelere karşın tuttıkları ipin ucunu bırakmamak, eğitimlerini sürdürmek istiyorlar.

7 yaşında köylerinden yatılı okullara kayan yaşamlar, bir büyük kentte yeni soluklar almaya hazırlanıyor. Hayallerini, gelecek umutlarını, titizlikle büyüttükleri hedeflerini heder etmemeye kararlılar... Hedefleri büyütmenin bedeli çoğu zaman içimizde çoğalan özlemlerdir ... Aydınlık geleceklere hazırlanışın ardında hüznün ince ışığı sızar. Geceleri yıldızların her biri uzaklardan bir haber bırakır, açık pencerelerden sızan türkülerle ıslanan yanaklar köylerden esen rüzgarlara tutularak kurutulur, bir söz, bir gülüş, bir eda annenin, küçük kardeşinmişçesine heyecanlandırır, etütlerde, yatakhanelerde anılar anıları kovalar. Şimdilerde kitap, defterlerini, giysilerini almakta, cep harçlığı bulmakta, barınma sorununun çözmekte zorlansalar da yılmayacak çoğu, her türlü yoksunluğa direnip yoku var etmeye, başarmaya çalışacaklar.

Bugünlerde kendi çocuklarımız iki km. uzaktaki okullara giderken yol sorunu yaşamasınlar diye servis arabaları ayarlamak telaşındayız belki. Kimimiz de boşalmaya yüz tutmuş kumsallarda sakın bir yolculuğa çıkmak, akıp giden yaşamımızın akışını bir süreliğine başka bir yöne çevirmek, kuşatıldığımız görmek istemediğimiz görüntülerden kaçış planları peşindeyiz ... Gözlerde umut, sevinç, yenilenme arzusu, sonbahara yepyeni enerjilerle başlama gereksinimi ...

İki kızımızın mektupları fazla söze gerek bırakmıyor.
Kazandıkları Anadolu Lisesine gidiş hazırlıkları sırasında
duygularını kağıtlara dökmüşler.

ilkya

Şimdi gidiyorum bu şehirden. Bozuk bir radyo ayrılık şarkı
ları çalmaya başladı bile. Geride ne çok şey bırakıyorum
böyle. Aslında tam olarak gitmediğim farkındayım. Ben bu
Şehirden sadece bana ait bir bedeni götürüyorum. Güz yaş
larım, sevinçlerim, ümitlerimse bu şehirde. Yürüdüğümce dahada
büyüyor yollar. Sanki herşey gitme diye yalvarıyor. Artık
yürümeye gücüm kalmıyor. Ama durursam gidemeyeceğimin
farkındayım. Hatıralar beliriyor gözlerimin önünde. Zaman
ne çabuk geçmiş meğer. Artık bu şehirde beni terk
ettiğini anlıyorum. Çünkü şehrin çıkış kapısındayım. Birden
o garip ayrılık şarkısı bitiyor. Neden bittiğini biliyorum.
Artık bana yeni şarkılar lazım. Son defa arkama dönüp
bu şehre bakıyorum. Şehir çoktan gevirmiş bana sırtını.

Dudaklarımdan tek bir kelime dökülüyor. Elveda. Bu şehirde
yaşadığım kaçıran bir hayatı tek bir kelimeyle noktalamak
ne garip. Gülmeye başlıyorum. Sonra ağlamaya.
Sonra susup düşünmeye başlıyorum. Her bitiş bir başlangıç.
Hangi başlangıçlar bekliyor. Yada hangi bitişler.
Hangi şehirler, hangi insanlar. Birden kendimi bir vapur
un ışığında buluyorum. Kalabalık bir vapur. Yanımda bir
bavul var. Buraya ne zaman geldiğimi hatırlamıyorum. Elim
de duran bilete bakıyorum. Üzerinde bitişlere başlangıçlar
gözen bir bilet. Bir anlam veremiyorum. Yanımda oturan
adama dönüyorum. Bu vapurun nereye gittiğini soruyorum.
Adam bana bakıyor ve gülümseyerek yeni başlangıçlara
gidiyor. Sonra gülmeye başlıyor. Bende ona katılıyorum. Gülmüyoruz
beraberce. İnsanın neye güldüğünü bilmeden gülmesi
ne tuhaf şey.....!

Merhaba,

Yazmış olduğunuz mektupla beni nasıl mutlu ettinizi anlatamam. Özellikle benimle ilgilenip böyle sevgi dolu bir mektup yolladığınız için size çok teşekkür ediyorum.

Bizde yazmayı çok seviyorum. Sizin gibi sevgili bir yazar olmak istiyorum. Okunak benim tek siliş yolum. Sizin desteklerinizle kendime olan güvenim artıyor. Yaşam bazen bize rol dağıtımı yaparak hiç adil olmaz. Ahlsizliğe mağruz katonlarday biride biz sorucular gelibiz. Küçük yaşlarda kendinde büyük sorunlara göğüs germek o kadar zordur. Bu mektubunda pek birsey anlatmak isteniyorum. Diğer mektubunda güzel bir öykü size bekliyor. Bir zamanlarda paylaşacağımı çok fazla olacaktır.

Francia Milli Piyango Arabalı Lisesi'ni kazandım. Bu sene o kadar zor şartlara maruz kaldım ki anlatmak çok zor. Yax günlerim iyi geçiyor. Bu sorularlarda bizim evimize kara bir golpe gibi düşen ise onlarla bakamın ayırıyoruz söbacükleri. Bu ayırlık sözcüğü bestifimale öyle büyük yralar aşır ki anlatamam. Bu nedekte jürijinde hep bir okuntu bol geziyor. Kavga da etseler onlarla bir yuvayı paylaşmak çok güzel. Yeni bir okula başlıyorum. Nasıl olacağını hiç bilmiyorum. Francia'da okulumun programı yok. Çok katabalib olan harlamın evinde kalmak zorundayım. Hem okul eve çok uzak bu nedekte servis gerekiyor. Kafam çok karışık. Ailemin zaten durumu hiç iyi değil. Sürekli hastalanıyor. Bu da beni çok üzüyor. Bu nedekte okuyup biraz önce ontarı kurtarmak istiyorum.